

МОТИВИ

към Присъда № 4 от 01.06.2021 г., постановена по ВНОХД № 249 по описа за 2021 г. на Окръжен съд – Хасково

С Присъда № 2 от 26.02.2021 година, постановена по НОХД № 398 по описа за 2020 година на Районен съд – Димитровград, подсъдимият Т. И. Т., роден в гр. Д., живущ в същия град, ул. „****.“ № **, вх.***, ап. ***, *****, *** гражданин, ***** образование, *****, ****, ****, ****, с ЕГН ***** е признат за виновен в това, че на 26.08.2020г. в гр.Д., обл.Х., без надлежно разрешително държал високорисково наркотично вещество – кокаин с нетно тегло 0,25 гр. със съдържание на активен наркотично действащ компонент- кокаин 72,3 тегловни % на стойност 55 лв. и кокаин с нетно тегло 0,54 гр. със съдържание на активен наркотично действащ компонент – кокаин 66,9 тегловни % на стойност 118,80 лв., всичко на обща стойност 173,80 лв., според приложение № 2 към Постановление на МС № 23/29.01.1998г. за определяне на цени на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството, като случаят е маловажен – престъпление по чл.354а, ал.5, вр. ал.3, т.1 от НК, поради което и на осн. чл. 54 от НК му наложил наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв., като го признал за невинен и го оправдал за това деянието да е извършено в немаловажен случай – престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК. На основание чл. 92, ал.2 от НК, с присъдата постановил принудително лечение на подсъдимия за психична зависимост към стимуланти и канабиониди в медицинско заведение със специален лечебен трудов режим – ДПБ-Раднево за срок от 4 месеца. С присъдата в тежест на подсъдимия за възложени направените по досъдебното производство разноси в размер на 124,16 лв. С присъдата, районният съд се произнесъл по въпроса за разностите, като разпоредил отнемане в полза на държавата на предмета на престъплението – наркотични вещества с остатъчно тегло след изследването: кокаин – 0,19 гр. и кокаин – 0,48 гр. и тяхното унищожаване, както и отнемане и унищожаване на останалите вещевени доказателства.

Недоволен от така постановената присъда е останал прокурорът, който я протестира в срок с доводи за нейната неправилност и незаконосъобразност и постановяването ѝ в разрез с материалния закон. Незаконосъобразно районният съд бил квалифицирал деянието на подсъдимия като осъществено при условията на маловажен случай, а не по основния състав по чл. 354а, ал. 3 от НК, тъй като липсвали основанията на чл. 93, т. 9 от НК предвид липсата на значително по-ниска обществена опасност както на деянието, така и на дееца, в сравнение с останалите случаи на престъпления от същия вид. В настоящия случай нито деянието, нито данни за личност на дееца разкривали значително отклонение от обичайните прояви на държане на наркотични вещества. Видът на наркотика, теглото и стойността му обосновавали висока обществена опасност на деянието, а и предходните осъждания на подсъдимия го представяли като личност с относително висока степен на обществена опасност. Не без значение бил още фактът, че процесното деяние било извършено в определен с предходна присъда изпитателен срок. Прокурорът заема становище, че наркоманията не смекчава общественоопасния характер на деянието и дееца, а по-скоро следвало да се разглежда като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство по смисъла

на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. В протеста се сочи още нарушение на нормата на чл. 92 от НК, тъй като в настоящия случай липсвали доказателства подсъдимият да страда от наркомания, поради което и неправилно било постановено принудително лекуване. Отделно от това хипотезата на чл. 92 от НК била приложима, когато болните отказват да се лекува, а същевременно било установено, че подсъдимият бил предприел доброволно лечение. Предвид изложеното се претендира отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова такава, с прилагане на закона за по-тежко наказуемото престъпление, за което на подсъдимия е повдигнато обвинение.

Окръжна прокуратура – Хасково изпраща представител, който споделя изложените в протеста доводи. Заема становище за проявена от районния съд снизходителност спрямо подсъдимия, без да си дава сметка за отправените чрез постановената присъда към останалите членове на обществото. Претендира постановяването на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за виновен по първоначално повдигнатото му обвинение.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция подсъдимият Т. И. Т. се явява. Явява се и защитникът му – адв. С., който намира постановената присъда за законосъобразна, правилна и справедлива. Обвинението и протестът се основавали на минали осъждания на подсъдимия, без да се отчита промяна в поведението на подсъдимия, каквато бил отчел районният съд. Подсъдимият в своя защита заявява, че се придържа към становището на своя защитник, а в последната си дума застъпва становище за потвърждаване на протестираната присъда.

Пред въззивната инстанция не са направени доказателствени искания и нови доказателства не са събирани.

Хасковски окръжен съд, като взе предвид депозираните жалба и протест, съобрази доводите на страните в съдебно заседание и служебно провери изцяло на основание чл. 313 и чл. 314, ал. 1 от НПК правилността на обжалвания акт, намира следното:

Производството пред РС – Димитровград е образувано по внесен от РП – Димитровград обвинителен акт против Т. И. Т. за престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК и е приключило с горепосочената присъда на районния съд.

Постъпилият протест е допустим, като подаден от процесуално легитимирано лице по чл. 318, ал. 1 от НПК, а разгледан по същество е основателен.

От събрания по делото доказателствен материал се установява от фактическа страна, че на 26.08.2020 г. полицейските служители при ***** – св. К. Г. К. и Р. Д. П., изпълнявали служебните си задължения, като около 21:10 часа на кръгово движение до водната кула на бул. „*****” в гр. Д., спрели за рутинна проверка движещият се по булеварда лек автомобил „Мерцедес” с рег.№ *****. При проверката установили, че водач на автомобила е подсъдимият Т. И. Т., а също така и че бил осъждан за управление на МПС след употреба на наркотични вещества. На въпроса на полицейските служители дали държи наркотични вещества, подс. Т. заявил, че има в портмонето си. Така бил съпроводен до сградата на РУ на МВР – Димитровград, където заявил, че ще съдейства, признал отново, че има в себе си наркотично вещество- пакетче кокаин, което държал в портмонето си. С протокол за доброволно предаване подс. Т. предал 1 бр. полиетиленов плик, съдържащ бяло прахообразно вещество, за което описал, че представлява кокаин, като същото било негова собственост и било предназначено за лична употреба.

Пред полицейските служители подсъдимият признал също, че в жилището си, находящо се в гр. Д., ул. „****“ № ***, вх. **, ет. **, ап. ***, държал още количество кокаин. За осигуряване на адреса били изпратени веднага полицейските служители Д. М. Д. и М. Х. Т., като същите не позволявали някой да влиза или излиза от въпросното жилище до пристигането на оперативната дежурна част. Около 22:40 часа подс. Т. бил доведен от свидетелите К. и П., които попитали подсъдимия дали в апартамента държи забранени от закона предмети или вещества. Същият отговорил положително, като заявил, че имал малко количество кокаин и две електронни везни. Подсъдимият завел полицейските служители до кухненско помещение в апартамента, където им показал намираща се под дървена маса картонена кутия от мобилен телефон. В кутията открили един брой сива на цвят електронна везна, още една по-малка, черна на цвят електронна везна, както и прозрачен полиетиленов плик с клипс, съдържащ бяло прахообразно вещество. Тези вещи подс. Т. предал на разследващия полицай с протокол за доброволно предаване, в който описал, че веществото в кутията е кокаин и е негово за лична употреба, както са негови и двете везни.

Установено е също, че за държането на тези наркотични вещества подсъдимият Т.Т. не притежава надлежно разрешително съгласно Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите.

Видно от заключението на назначената физико-химическа експертиза, обективирана в Протокол № 421/28.09.2020 г. на БНТЛ при ОД на МВР – Стара Загора, предадените вещества представляват кокаин, като нетното тегло на изследваните вещества било съответно 0,25 грама и 0,54 грама. Според експертизата, веществото с тегло 0,25 грама било със съдържание на активен наркотичен действащ компонент - кокаин 72,3 тегловни процента, а това с тегло 0,54 грама било със съдържание на активен наркотичен действащ компонент - кокаин 66,9 тегловни процента.

Съгласно Приложение №2 от постановление на Министерски съвет №23 от 29.01.1998г. стойността на инкриминираното наркотично вещество - кокаин с нетно тегло 0,25 грама със съдържание на активен наркотичен действащ компонент - кокаин 72,3 тегловни процента възлиза на 55 лева, а на кокаин с нетно тегло 0,54 грама със съдържание на активен наркотичен действащ компонент - кокаин 66,9 тегловни процента възлиза на 118,80 лева, или общата стойност на държаните от подс. Т. наркотични вещества се равнява на 173,80 лева

Така установената фактическа картина не се оспорва от подсъдимия, а напротив – признава се. Същата се възприема въз основа на събрания в хода на съдебното следствие и досъдебното производство доказателствен материал, а именно чрез събраните гласни доказателства посредством разпита на свидетелите Р. Д. П., М. Х. Т., Д. М. Д., В. А. Д., обясненията на подсъдимия Т., заключението на вещото лице по назначената физико-химическа експертиза и приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени материали по БП № 540/2020 г., по описа на РУ на МВР – Димитровград.

Гореизложената фактическа обстановка е била възприета и от районния съд на база кореспондиращите на доказателства по делото самопризнания на подсъдимия и почива на правилен, пълен и всеобхватен анализ на доказателства по делото, при съблюдаване на нормите на чл. 13 и чл. 107, ал. 5 от НПК.

Липсват основания въззивният съд да не се солидаризира с изводите на първостепенния съд за кредитиране показанията на полицейските служители – св. П., Т. и Д. като еднопосочни, безпротиворечиви, взаимно допълващи се и

характеризиращи се с изчерпателност и хронологична подреденост, предвид непосредствените им възприятия за факти и обстоятелства, касаещи процесното престъпление. От сведенията на св. П. се извеждат доказателства за извършената от него и колегата му св. К. проверка на автомобила, управляван от подсъдимия и намерения в портмонето на последния наркотик. В подобна насока са и показанията на св. Т. и Д., които са възприели намерения в обитаваното от подсъдимия жилище наркотик. Обвинителната теза обслужват и писмените материални по делото, както и заключението на вещото лице, които поотделно и в съвкупност с останалия доказателствен материал, внасят яснота относно предадените от подсъдимия полиетиленови пликосе, съдържащи бяло прахообразно вещество, квалифицирано в последствие като наркотично вещество, посредством специалните знания на експерта-химик при направеното тяхно изследване. Следва да се кредитират и обясненията на самия подсъдим, в които същият излага, че намерените количества кокаин са били предназначени за лична употреба, респективно липсват основания за съмнения в достоверността относно сведенията на подсъдимия.

Предвид липсата на разколебаващи обвинителната теза доказателства, правилно районният съд извел, че спорният момент в настоящото наказателно производство се свежда до правилното субсумиране на фактите и обстоятелствата под състава на престъплението на чл. 354, ал. 3, т. 1 от НК от страна на държавното обвинение.

В тази връзка, настоящият състав намира, че от обективна и субективна страна подсъдимият е осъществил състава на престъплението, в чието извършване е обвинен. Атакуваната присъда е незаконосъобразна и неправилна в частта □, с която подсъдимият е признат за виновен за престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, ал. 1 от НК, респективно е признат за невиновен по първоначално повдигнатото му обвинение, поради което и същата е отменена в съответната □ част от въззивния съд. Изводите на районния съд, макар и изчерпателно аргументирани, в тези им части са незаконосъобразни и не почиват на доказателствената съвкупност по делото.

От изведената на база доказателствата по делото фактическа обстановка, се обуславя единствения възможен и непоколебим извод, а именно че подсъдимият е осъществил състава на престъплението по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК, като на инкриминираната дата – на 26.08.2020г. в гр.Д., обл.Хасково, без надлежно разрешително, държал високорисково наркотично вещество – кокаин с нетно тегло 0,25 гр. със съдържание на активен наркотично действащ компонент– кокаин 72,3 тегловни % на стойност 55 лв. и кокаин с нетно тегло 0,54 гр. със съдържание на активен наркотично действащ компонент – кокаин 66,9 тегловни % на стойност 118,80 лв., всичко на обща стойност 173,80 лв.

Изпълнителното деяние „държане“ е доказано именно поради факта, че подсъдимият е упражнявал фактическата власт върху намерените наркотични вещества – както чрез поставянето им в портфейла си, така и чрез поставянето им картонена кутия под дървена маса в обитаването от него жилище, без да се изисква фактическата власт да се осъществява непрекъснато във времето. Редът за класифициране на растенията и веществата като наркотични е определен в Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, като наименованията на наркотичните вещества са посочени в списъци съгласно приложенията към нея. Съгласно чл.3 от наредбата растенията и веществата по смисъла на чл. 3, ал. 2 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите се класифицират в три списъка. Кокаинът е високорисково наркотично вещество по смисъла на чл. 3, ал. 2, т. 1 от ЗКНВП и Приложение № 1 към Списък № I „Растения и вещества с висока степен

на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“ към чл. 3, т. 1 от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични. Това са наркотични вещества, които нямат легална употреба, пазар и производство и попадат под контрол на Единната конвенция на ООН за психотропните вещества, ратифицирана от Р България, както и съгласно ЗКНВП. Стойността на предмета на престъплението възлиза на 173,80 лева, съгласно Постановление № 23 от 29.01.1998 г година на МС за определяне цените на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството. Наличен е още и обективният елемент от състава на престъплението, изразяващ се в липсата на надлежно разрешително за държането им.

Основният защитен довод в хода на цялото производство е за квалифициране на деянието на подс. Т. като „*маловажен случай*“ по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК, което да обуслови и съставомерност по привилегирвания състав по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, т. 1 от НК.

Предвид въведените от защитата съображения в тази насока, с оглед разпоредбата на чл. 339, ал. 3, вр. чл. 305 от НПК, с настоящия съдебен акт се следва отговор защо същите не се възприемат и от въззивния съд, респективно защо въззивния протест е основателен. За определяне на случая като маловажен, съдът дължи комплексна оценка на всички обстоятелства по конкретния случай, касаещи количеството и стойността на предмет на деянието, съпоставени обществената опасност на дееца и деянието. В практиката се приема, че приоритет се отдава на характеристиките на деянието, а не на тези на дееца. Стойността на наркотичните вещества, които подсъдимият е държал – 173,80 лв. общо и в общо количество кокаин от 0,79 гр. не могат да бъдат определени като ниски и категорично тези количества надхвърлят нормите за еднократен прием. Подсъдимият Т. е държал процесните количества наркотично вещество кокаин, забранено за приложение в хуманната и ветеринарната медицина. Няма как да се възприемат доводи, че това количество е малко, още повече, че макар и за лична употреба, самият подсъдим посочва, че намереният в неговия портфейл кокаин е бил предназначен за събиране с компания, към която се бил насочил, преди да бъде подложен на процесната проверка. Посочената стойност от близо 200 лв., количеството на наркотика и евентуалната му консумация от няколко лица дават повод на настоящия състав да приеме, че процесната престъпна деятелност очертава типичната обществена опасност за този вид посегателства върху охраняваните от наказателния закон обществени отношения. В тази връзка, не могат да се възприемат доводите на контролираната инстанция за ниска стойност на наркотика и малко количество. Макар и предназначен за лична употреба, наркотикът е щял да бъде консумиран от други лица, на които подсъдимият е щял да предложи да приемат от процесното наркотично вещество.

Конкретните обстоятелства по извършване на деянието компрометират в достатъчна степен подсъдимия по отношение на обществената опасност на самото деяние и същевременно обосновават типичната за този вид деяния обществена опасност. По-нататък следва да се отчете, че макар и обществената опасност на дееца в конкретния случай да не може да бъде определена като висока, следва да бъдат взети предвид обсъдените от районния съд предходни осъждания на дееца, данните от характеристикната му справка, че се движи в компания на лица от криминалния контингент. Така съпоставени обсъдените факти не биха могли да обосноват квалифициране на деянието на подсъдимия като „*маловажен случай*“ поради особеностите както на деянието, така и на дееца.

Престъпленията против народното здраве, и в частност държането на наркотични вещества или техни аналози, с оглед техния предмет, не се характеризира с ниска обществена опасност. Същото се характеризира с голям обществен укор спрямо техния извършител, тъй като води до опасност и риск за здравето при употреба на тези вещества.

Налице е и субективният елемент от състава на престъплението, тъй като подсъдимият Т. е действал при условията на пряк умисъл като форма на вина по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. Съзнавал е, че държи забранени от закона вещества – наркотични такива, а и общественноопасният характер на извършеното деяние и общественноопасните му последици, като е целял тяхното настъпване.

Предвид характеристикните му данни и тези за неговото обременено съдебно минало, данните за употреба от подсъдимия на наркотични вещества, подбудите за извършването на престъплението се коренят в неговата потребност да приема наркотични вещества. Причините за извършването на престъплението са слабите морално-волеви задръжки у него, съответно незачитане на правните норми, регламентиращи контрола върху наркотичните вещества и забраната за тяхното легално придобиване и държане, макар и липсата на криминализацията на употребата им.

За престъплението по чл. 354а, ал. 3 от НК е предвидено наказание „лишаване от свобода“ от една до шест години и „глоба“ от две хиляди до десет хиляди лева. При определянето и индивидуализацията на наказанието на подс. Т., следва да се споделят направените от първоинстанционния съд изводи като отегчаващи вината обстоятелства да се отчетат отрицателните характеристикни данни и други негови осъждания, свързани с наркотични вещества, а като смекчаващи вината такива – направените самопризнания, оказаното съдействие в хода на производството, като към тях, според настоящия съд, следва да се прибавят младата възраст на подсъдимия и влошеното му материално състояние. Според настоящия състав, обаче, следва да се сподели довода на прокурора, че наличието на данни по делото за зависимост следва да се квалифицира в настоящия случай като изключително смекчаващо вината обстоятелство, тъй като именно същата провокира у подсъдимия да „захрани“ своята потребност за употреба на наркотични вещества.

Като съобрази изложеното, настоящият състав намира, че дори минимално определения размер на наказанието „лишаване от свобода“ за престъплението се оказва несъразмерно тежко за извършеното, поради което определя наказание под неговия минимум, а именно наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, което на основание чл. 57, ал.1 т.3 от ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален „общ“ режим. Фактът, че подсъдимият е извършил процесното деяние в изпитателния срок по предишно осъждане, прекъсване на висшето му образование и обсъдените характеристикни данни сочат, че подсъдимият следва да бъде изолиран от обществото, за да може същият да преосмисли поведението си и да се превъзпита и да започне наново своята интеграция в обществото.

Не така стои въпросът с кумулативно предвиденото наказание „глоба“, като въззивният съд намира основания за приложението на чл. 55, ал.3 от НК по отношение на това наказание. Паричната санкция не би играла възпираща роля по отношение на бъдещи противоправни прояви на подсъдимия, като напротив – същата на практика ще доведе до санкционирането на неговия родител, с когото живее в едно домакинство – неговата майка. Подсъдимият не притежава имущество и не получава доходи, видно от

ДСМПИС, като видно от разпита на неговата /св. Д./ именно тя осигурява неговата издръжка. Поради това, на основание чл. 55, ал. 3 от НК, наказанието „глоба“ не следва да бъде налагано на подсъдимия, като по този начин не биха се накърнили целите на чл. 36 от НК.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК, съдът приспадна от наложеното наказание „лишаване от свобода“ времето през което подсъдимият Т. е бил задържан за срок от 24 ч по ЗМВР.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК съдът приведе в изпълнение наложеното на подс. Т. с влязло в сила Определение № 144/15.11.2018 г. на РС – Димитровград, постановено по НОХД № 500/2018 г., с което е одобрено споразумение, наказание „лишаване от свобода“ за срок от 11 месеца, което подсъдимия да изтърпи изцяло, отделно и преди наложеното по настоящото дело наказание, като на основание чл. 57, ал.1 т.3 от ЗИНЗС определя първоначален „общ“ режим.

По отношение на постановеното от районния съд по реда на чл. 92, ал. 2 от НК принудително лечение на подсъдимия, настоящият състав намира, че съдът не е компетентен ex officio да се произнася в такова производство. Систематичното тълкуване на нормата на чл. 92 от НК, поместена в глава XI от общата част на НК Принудителни медицински мерки, сочи че инициирането на тази процедура попада в компетентността на районна прокуратура, а не в правомощията на съда. Предвид изложеното, присъдата се отмени в тази ѝ част.

С оглед изложеното дотук, Окръжен съд – Хасково намира, че присъдата на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдена в частите □ досежно приложението на чл. 189 от НПК, чл. 354а, ал. 6 и чл. 53 от НК, тъй като законът е приложен правилно и не са допуснати нарушения на съдопроизводствените правила.

Мотивиран от изложеното, съдът постанови присъдата си.

Председател:

Членове: